

Arrest

nr. 72 794 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 4 augustus 2008 in het huwelijk met een in België verblijvende vreemdeling.

1.2. Op 13 augustus 2010 diende verzoekster voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen een aanvraag in bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Pristina tot afgifte van een visum type D.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 mei 2011 de beslissing om de gevraagde visa te weigeren. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De aanvragers kunnen zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Ambassade van België te Pristina aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van [L. Z.], geboren op 12/03/1980; [L. L.], geboren op 26/09/2003, en [L. L.], geboren op 07/10/2006, allen van Kosovaarse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 04/08/2008, in Kosovo, met [L. R.], geboren op 08/10/1973, van Kosovaarse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

[L. R.] diende op 15/01/2004 een asielaanvraag in. Hij verklaarde traditioneel gehuwd te zijn met [L. Z.] en heeft met haar een zoon, [L. L.], geboren op 26/09/2003.

Deze asielaanvraag werd ongegrond verklaard omdat [L. R.] onvoldoende kon aantonen dat hij in zijn land van herkomst vervolgd werd zoals omschreven in de Conventie van Genève. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde [L. R.] verblijf toe te kennen bij beslissing van 09/02/2004. [L. R.] tekende tegen deze beslissing beroep aan.

*Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigde de negatieve beslissing van DVZ op 13/05/2004 op grond, onder meer, van het adagium *fraus omnia corrumpit*: [L. R.] verklaarde in zijn asielaanvraag nooit in een ander land dan België asiel te hebben aangevraagd, terwijl uit informatie verstrekt door de Duitse autoriteiten bleek dat hij reeds twee maal een asielaanvraag had ingediend in Duitsland, die beide werden geweigerd. Zijn asielaanvraag werd bedrieglijk verklaard wegens de poging om op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden.*

Nadat verblijf verkrijgen op basis van een asielaanvraag was mislukt, zet [L. R.] de Belgische onderdane [S. G.] onder dwang om met hem te huwen. De geesteszwakke [S. G.] beschikt enkel over een vervangingsinkomen; zij ontvangt een invaliditeitsinkomen.

Het verslag van de Politie (Recherche Ternat PZ TARL) dd. 03/05/2005 is duidelijk en expliciet: onder de terreur van doodsb bedreigingen is [S. G.] met hem gehuwd op 06/05/2004 te Liedekerke. Het gaat hier duidelijk om een schijnhuwelijk.

[S. G.] moest instaan voor alle kosten van het huwelijk en het "gezin". Er was geen enkele financiële inbreng van [L. R.]. [L. R.] bewaarde zijn persoonlijke documenten angstvallig in een map, die hij verzegelde met plakband. [S. G.] mocht deze map niet aanraken of er zouden slagen vallen. De eerste huwelijksnacht werd geconsumeerd. Na één week mocht [S. G.] echter niet meer in haar eigen bed slapen. [L. R.] eiste de slaapkamer op voor zich alleen. Hij sliep alleen en [S. G.] verklaarde op 03/05/2005 dat zij reeds meer dan 11 maanden niet met elkaar praatten. Zij mag voor hem geen eten bereiden. Hij koopt zij eigen eten; niemand mag dit aanraken. [L. R.] komt en gaat wanneer hij wil. Bij het vragen naar uitleg over zijn uitstappen wordt hij razend, agressief en kunnen er klappen vallen.

Volgens het Rijksregister hebben [L. R.] en [S. G.] 15 maanden samengewoond.

In de relatief korte periode dat [L. R.] op het Belgisch grondgebied verblijft, komt hij veelvuldig in contact met het gerecht. Hij wordt onder meer veroordeeld voor bedreigingen, slagen en verwondingen en wordt opgesloten in de gevangenis van Vorst van 29/04/2005 tot 25/05/2005.

Nog tijdens het huwelijk tussen [L. R.] en [S. G.] is het tweede kind ([L. L.], °07/10/2006) van [L. R.] met zijn "echte" vrouw [L. Z.] geboren.

Het is duidelijk dat het huwelijk tussen [L. R.] en [S. G.] in geen geval werd aangegaan met het oog op een duurzame levensgemeenschap. [L. R.] heeft de geesteszwakke [S. G.] misbruikt en gedwongen om met hem te huwen om verblijfsdocumenten te bekomen. Zij is alleen uit angst voor zijn doodsbereigingen en fysieke geweldplegingen met hem getrouwd.

Op grond van de gegeven omstandigheden heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/05/2009 het parket van de procureur des konings om advies verzocht.

Niettegenstaande de correctionele rechtbank te Brussel in haar vonnis dd. 27.11.2006 stelt dat "niet naar genoeg van recht bewezen is" dat [L. R.] "met bedrieglijk opzet heeft gepoogd zijn verblijf in het land onrechtmatig te vergemakkelijken en een huwelijksakte en alle er uit voortvloeiende documenten heeft laten opstellen en ondertekend voor [S. G.] en [L. R.] terwijl het nooit de bedoeling was een duurzame verbintenis aan te gaan", verleende het parket op 22.06.2009 negatief advies inzake de afgifte van een visum aan [L. Z.], [L. L.] en [L. L.].

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde. Het huwelijk tussen [L. R.] en [S. G.] is niet tegenstelbaar aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat uit het geheel van omstandigheden, het gedrag en de houding van [L. R.], en het loutere feit dat zijn relatie (sinds zijn traditioneel huwelijk) met [L. Z.] nooit opgehouden heeft te bestaan sinds 2001, blijkt dat er nooit een oprechte relatie heeft bestaan tussen [L. R.] en [S. G.];

Overwegende dat uit de omstandigheden en de handelswijze van [L. R.] duidelijk blijkt dat het van in het begin zijn ultieme bedoeling was om zijn gezin opnieuw samen te brengen op het Belgisch grondgebied; het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap met [S. G.] is de facto nooit aan de orde geweest.

Overwegende dat de inwilliging van onderhavige visumaanvragen door de Belgische autoriteiten zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde, aangezien dit het sluitstuk zou zijn van het hele frauduleuze opzet van [L. R.]. De Belgische autoriteiten kunnen vanzelfsprekend in geen geval [L. R.] op deze wijze ondersteunen in zijn onrechtmatige praktijken.

Overwegende dat [L. R.] op basis van een manifest frauduleus huwelijk verblijf heeft gekregen in België.

Overwegende dat volgens het adagium "fraus omnia corrumpit" de frauduleus bekomen verblijfstitel geen enkel recht kan geven op een gezinshereniging (cf. Arrest van het Hof van Beroep van Luik van 26/03/2002 - nummer 880, repertoriumnummer 2002/1779).

Overwegende dat betrokkene reeds beroep heeft aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 19.10.2009 om geen visa toe te kennen en dat de Raad dit beroep heeft verworpen op 31.05.2010, aangezien betrokkene geen enkel gegrond middel tot nietigverklaring van de beslissing van 19.10.2009 kon aanbrengen.

Overwegende dat niets [L. R.] belet om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. Noch [L. Z.], noch de kinderen hebben enige band met België. De enige band die [L. R.] zou kunnen hebben met België is manifest gebaseerd op een huwelijk met een Belgische zwak begaafde vrouw (die hij herhaaldelijk en op brutale en zware wijze heeft mishandeld en die uit angst voor zijn doodsbereigingen met hem is gehuwd) waarvan de facto blijkt dat dit huwelijk uitsluitend de bedoeling had [L. R.] een verblijfsvergunning te bezorgen.

De visumaanvragen worden derhalve geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel en van het gezag van gewijsde.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu stelt verzoekster vast dat de visumaanvraag is geweigerd met nagenoeg dezelfde argumenten van een vorige negatieve beslissing, die ondertussen is achterhaald.

Tijdens de procedure voor de RVV (RvV48 170) waarbij de vorige negatieve beslissing werd aangevochten is aangehaald dat de echtgenoot van verzoekster op 27.11.2006 werd vrijgesproken door de 51ste correctionele kamer te Brussel wegens het aangaan van een schijnhuwelijk. Omdat dit gegeven toen niet bekend was bij verwerende partij werd de bestreden beslissing niet vernietigd.

Op 04.12.2009 schreef de vorige raadsman van verzoekster aan verwerende partij:

Ik ben de raadsman van mevrouw [L. Z.] en haar twee minderjarige kinderen [L. L.] en [L. L.] die een aantal maanden geleden een visumaanvraag gezinshereniging hebben ingediend onder de nummers 1644, 1645 en 1646, doch die geweigerd werd bij beslissing van de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid dd. 19.10.2009.

Op 3.11.2009 ben ik echter overgegaan tot het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing, waarbij ik uitdrukkelijk verwezen heb naar een in kracht van gewijsde getreden vonnis van de 51ste Kamer van de rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, rechtsprekend in correctionele zaken dd. 27 november 2006.

U gelieve in bijlage kopie te willen vinden van mijn verzoekschrift tot nietigverklaring, evenals van het correctioneel vonnis van 27 november 2006 voornoemd.

Mag ik u beleefd vragen in het licht van de gegevens van dit verzoekschrift uw beslissing te willen herzien en te willen overgaan tot afgifte aan cliënten van de door hen gevraagde visa?

Op 21.05.2010 deelt de vorige raadsman mee aan verwerende partij dat de Procureur des Konings een positief advies heeft verleend voor de erkenning van het huwelijk.

Op 12.05.2010 schrijft de gemeente aan de echtgenoot van verzoekster:

U bent in 2008 getrouwd in het buitenland en vroeg ons om uw huwelijk ook hier te erkennen.

Om een juiste beslissing te nemen vroegen wij advies aan de procureur des Konings. De procureur stuurde ons een positief advies.

We aanvaarden dan ook uw buitenlandse huwelijksakte en zullen uw huwelijk registreren in het Rijksregister.

Op 16.11.2010 schrijft de vorige raadsman:

Ik ben de raadsman van mevrouw [L. Z.] en haar twee minderjarige kinderen [L. L.] en [L. L.] die een aantal maanden geleden een visumaanvraag gezinshereniging hebben ingediend onder de nummers 5668 5669 en 5670.

U gelieve in bijlage kopie te willen vinden van de volgende stukken:

- 1. liet vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brussel dd. 27.11.2006, waarin vastgesteld wordt dat er geen schijnhuwelijk werd aangegaan door de heer [L. R.]*
- 2. Het schrijven van het Parket te Antwerpen dd. 18.12.2009, waarin bevestigd wordt dat de heer [L. R.] vrijgesproken werd m.b.t. het aangaan van een schijnhuwelijk.*
- 3. Het schrijven van de Stad Antwerpen dd. 12.05.2010, waarin de erkenning van het buitenlands huwelijk van de heer [L. R.] met mevrouw [L. Z.] kennisgegeven wordt.*
- 4. Getuigschrift van woonst van de heer [L. R.] als bewijs van de registratie van voormeld buitenlands huwelijk*
- 5. Loonbrief van de heer [L. R.] m.b.t. de maand september 2010*
- 6. Attest van voldoende huisvesting dd. 18.02.2010*

Mag ik u beleefd vragen in het licht van deze stukken spoedig te willen overgaan tot afgifte aan cliënten van de door hen gevraagde visa?

Het vonnis dd. 27.11.2006 is betekend op 18.04.2007 en is bijgevolg in kracht van gewijsde getreden.

In zijn schrijven dd. 18.12.2009 aan de verwerende Partij zegt het parket:

“Tot mijn spijt moet ik u meedelen dat na onderzoek is gebleken dat bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel dd. 27.11.2006 dhr. [L. R.] werd vrijgesproken mbt het aangaan van een schijnhuwelijk.

Gelet op deze vrijspraak en het gezag van het strafrechtelijk gewijsde, is het thans niet meer mogelijk om een dagvaarding in nietigverklaring van het schijnhuwelijk uit te brengen.”

Op 29.06.2010 schrijft verwerende partij aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers:

Als antwoord op uw vraag om inlichtingen van 14.09.2009 heb ik de eer u volgende gegevens uit het dossier van betrokkene ter appreciatie voor te leggen.

Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat de indieningsvoorwaarde, opgelegd bij Art. 7bis §1 WBN zoals ingevoerd bij de wet van 27/12/2006, is ingevuld. Betrokkene is op het moment van de indiening in het bezit van een C kaart.

Betrokkene kwam op 14 januari 2004 in België aan in het bezit van een identiteitskaart en verklaarde zich de dag nadien vluchteling. De asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 9 februari 2004 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis). Tegen deze beslissing diende hij op 16 februari 2004 een schorsend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze instantie bevestigde op 13 mei 2004 de beslissing tot weigering van verblijf, waardoor hij gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 mei 2004 trad hij te Liederkerke in het huwelijk met een Belgische onderdane. In functie van zijn Belgische echtgenote diende hij op 29 juni 2004 een aanvraag tot vestiging in. In afwachting van een beslissing werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 28 november 2004.

Hij werd op 29 november 2004 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling, momenteel geldig tot 11 april 2013.

Het echtpaar scheidde op 19 juni 2007 uit de echt door uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, overgeschreven op 24 september 2007.

Volgens de gegevens van het rijksregister stond het echtpaar slechts van 13 mei 2004 tot 13 augustus 2005 op hetzelfde domicilieadres ingeschreven.

Hij trad op 4 augustus 2008 te Ferizaj (Kosovo) in het huwelijk met een landgenote. Laatstgenoemde diende een visumaanvraag in om naar België te komen.

Betrokkene genoot gedurende de 3 jaar voorafgaand aan de naturalisatieaanvraag ononderbroken (sedert 29 juni 2004) van een wettelijk verblijf in het Rijk. Bijgevolg verleent de Dienst Vreemdelingenzaken een gunstig advies betreffende de verblijfstoestand van de betrokkene.

Er kan als volgt besloten worden:

1. Dhr. [L. R.] is vrijgesproken voor het aangaan van een schijnhuwelijk door de rechtbank. Dit vonnis is definitief.
2. De Procureur des Konings heeft medegedeeld niet over te kunnen gaan tot dagvaarding in nietigverklaring van het eerste huwelijk van dhr. [L. R.], waardoor zijn verblijfsrecht in België niet meer kan afgepakt worden, noch door het parket, noch door verwerende Partij.
3. Dhr. [L. R.] heeft nog steeds een regulier verblijfsrecht en is er gunstig geadviseerd door verwerende partij zelf aan de Kamer in het kader van de naturalisatieaanvraag.
4. Het huwelijk van verzoekster is erkend door de gemeente na positief advies van het parket en wordt de geldigheid van het huwelijk ook niet betwist door verwerende partij zelf.
5. De verwerende partij was bij het nemen van de bestreden beslissing van dit alles op de hoogte, maar heeft nagelaten met al deze elementen rekening te houden, hetgeen een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel. Omdat de beslissing enkel is gebaseerd op de mogelijkheid tot nietigverklaring van het eerste huwelijk is de beslissing kennelijk onredelijk genomen en is er tevens een schending van het legaliteitsbeginsel.”

3.1.2. Verweerder werpt op dat de uiteenzetting van verzoekster geen afbreuk doet aan de mogelijkheid om toepassing te maken van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) en aan het feit dat het door haar ingeroepen huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde. Hij betoogt daarnaast dat het feit dat de heer R. L. in een strafzaak werd vrijgesproken niet verhindert dat de nieuwe gegevens die beschikbaar zijn worden aangewend in een burgerlijke procedure en er voldoende ruimte is overgebleven om een autonome beslissing te nemen met betrekking tot de aangevraagde visa.

3.1.3.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder rekening gehouden heeft met het vonnis dat op 27 november 2006 werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, met het feit dat de procureur des konings oordeelde de nietigverklaring van het huwelijk van de heer R. L. en mevrouw G. S. niet meer te kunnen vorderen en met het gegeven dat de heer R. L. over een verblijfsrecht in België beschikt. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat dit niet het geval zou zijn en dat verweerder de bestreden beslissing derhalve niet zorgvuldig zou hebben voorbereid en voormelde gegevens niet in aanmerking heeft genomen.

Daarnaast moet, gelet op het feit dat in het kader van de visumaanvragen een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur, gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR). Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, na kennis genomen te hebben van een advies van de procureur des konings, deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Verzoekster gaat voorts uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat verweerder de geldigheid van haar huwelijk met de heer R. L. niet betwist. Verweerder verwijst met

betrekking tot dit huwelijk immers uitdrukkelijk naar de openbare orde-exceptie die is voorzien in artikel 21 van het WIPR en duidt dat er sprake is van een bedrieglijke constructie.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te besluiten dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskend heeft.

3.1.3.2. Het feit dat het vonnis dat op 27 november 2006 werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel – waarin onder meer wordt gesteld dat niet werd “aangetoond” dat de heer R. L. niet de intentie had een reële huwelijksverbintenis aan te gaan met zijn vroegere Belgische echtgenote – in kracht van gewijsde getreden is verhindert op zich voorts niet dat verweerder oordeelt dat de erkenning van het huidige huwelijk van de heer R. L. met verzoekster niet kan erkend worden omdat dit tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Daarenboven moet worden benadrukt dat het gewijsde dat kleefte aan een vonnis van een strafrechter inzake materiële vaststellingen ten aanzien van derden die geen partij waren in de strafprocedure hoe dan ook beperkt is en niet uitsluit dat het tegenbewijs wordt geleverd (Cass. 15 februari 1991, nr. 6764). Het gewijsde verhindert evenmin dat instanties die geen partij waren in het strafproces de uit het strafproces afgeleide gegevens betwisten (Cass. 14 september 2006, nr. AR C040488F).

3.1.3.3. Verzoekster toont met haar betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas dan regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoekster toont immers niet aan welke hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.3.4. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad – binnen de begrenzings van zijn rechtsmacht – ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster en haar kinderen de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar kinderen vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;”

3.2.2. Verweerder antwoordt dat verzoekster geen poging onderneemt om de ingeroepen rechtsregel te toetsen aan de feitelijke en de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing. Hij stelt dat verzoekster ook niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing haar verhindert om te huwen en zij trouwens reeds gehuwd is. Tevens stelt hij dat niets verzoekster ervan weerhoudt een gezinsleven met de heer R. L. verder te zetten in haar land van herkomst.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat

het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de heer R. L., toen hij in het kader van een door hem ingediende asielaanvraag gehoord werd, verklaarde dat hij reeds sedert 13 januari 2001 religieus gehuwd was met verzoekster en samen met haar een kind had. Het feit dat uit de relatie tussen verzoekster en de heer R. L. op 26 september 2003 een kind geboren werd vindt steun in een door verzoekster aangebrachte geboorteakte. Het gegeven dat verzoekster verder een relatie onderhield met de heer R. L. kan worden afgeleid uit het feit dat op 7 oktober 2006 uit deze relatie – en dit ondanks het feit dat de heer R. L. op dat ogenblik gehuwd was met de Belgische G. S. – een tweede kind geboren werd. Uit een politieverslag blijkt tevens dat er aanwijzingen zijn dat de heer R. L. eind 2004 of begin 2005 afreisde naar Kosovo, waar verzoekster en haar kinderen wonen. Verzoekster legt tevens een stuk voor waaruit blijkt dat zij op 4 augustus 2008 in Kosovo officieel met de heer R. L. in het huwelijk trad. In voorliggende zaak kan dan ook aangenomen worden dat er sprake is van enig gezinsleven tussen verzoekster en haar in België verblijvende echtgenoot. Verweerder betwist dit ook niet. Aangezien de bestreden beslissing evenwel niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig verblijfsrecht geweigerd wordt of dat de bestaande situatie gewijzigd wordt, kan niet gesteld worden dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in haar privé- of gezinsleven. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om haar of haar kinderen een visum en/of verblijfsrecht toe te staan. Zij toont immers niet aan dat zij enkel in België met de heer R. L. haar gezinsleven kan verderzetten en dat er belemmeringen zijn om haar relatie met de heer R. L. in Kosovo of elders uit te bouwen. De echtgenoot van verzoekster is, volgens de aan de Raad voorgelegde stukken, een Kosovaars staatsburger wiens asielaanvraag als bedrieglijk werd afgewezen en die indien hij dit wenst derhalve zonder meer zijn gezin in Kosovo kan vervoegen. Het feit dat verzoekster en de heer R. L. er gedurende jaren voor opteerden om in verschillende landen te verblijven en toch hun relatie verder te zetten toont evenzeer aan dat in voorliggende zaak uit artikel 8 van het EVRM geen verplichting voor verweerder kan afgeleid worden om visa met het oog op een permanent verblijf in België toe te staan. Daar verzoekster reeds gehuwd is kan zij, zoals verweerder terecht stelt, ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing haar “*rechten op huwelijk*” miskent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK